Ce este Adunarea?

Ce este Adunarea?

„Hristos a iubit Adunarea şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru ea ... o hrăneşte şi o îngrijeşte“ (Efeseni 5.25, 29).

Aceste cuvinte arată ce valoare are Adunarea pentru inima lui Hristos. El o compară cu o perlă foarte preţioasă; pentru aceasta, El a vândut tot ce a avut ca să o cumpere. El a dat totul pentru ea, chiar şi viaţa Sa (Matei 13.45, 46).

Ce este această „Biserică“ sau „Adunare“? Prin cuvântul „Biserică“ se obişnuieşte să se denumească în creştinătate anumite clădiri în care se adună oameni pentru un cult religios sau pentru o predică. Dar în Cuvântul lui Dumnezeu nu găsim aplicat termenul la clădiri. Biserici sunt numite şi strângeri de persoane care au aceeaşi formă de slujbă religioasă şi care se supun aceleiaşi ordini în acest scop, ca de exemplu biserica metodistă, biserica baptistă etc. Dar Scriptura nu se referă la astfel de grupe prin expresia „Adunare“ (în textul original „ekklesia“). Atât în cuvintele Domnului, cât şi în scrierile apostolilor, cuvântul „Adunare“ desemnează:

1) totalitatea credincioşilor adevăraţi din toate locurile pământului la un anumit moment; sau

2) totalitatea celor mântuiţi de la ziua Rusaliilor până la revenirea lui Hristos, când aceştia vor fi înviaţi sau transformaţi şi proslăviţi; atunci Adunarea va fi completă; sau

3) totalitatea credincioşilor care se adună într-o localitate.

Când apostolul Pavel scria de exemplu „adunării lui Dumnezeu, care este în Corint“, se adresa tuturor credincioşilor din Corint. Când trimitea salutări adunării care era în casa lui Nimfa sau Filimon, vorbea despre creştinii care se adunau la unul din fraţi. Dar când spunea: „Hristos a iubit Adunarea“, era vorba de întreaga Adunare. Şi când îi îndemna pe bătrâni „să păstorească Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului Său Fiu“, se referea la toţi credincioşii adevăraţi, spălaţi în sângele preţios al lui Hristos, dar care mai sunt pe pământ (a se citi textele: 1 Corinteni 1.2; Faptele Apostolilor 20.28; Coloseni 4.15; Filimon 2; Efeseni 1.22; 5.27; în ultimele două texte este vorba de întreaga Adunare din cer).

Poate gândeşti că Abel, Noe, Avraam, Moise, David, prorocii, toţi aceşti bărbaţi sfinţi aparţin Adunării. Ei nu aparţin, pentru că atunci ea nu exista încă. Aceştia au fost oameni drepţi, care au crezut în Dumnezeu şi care au umblat pe pământ cu încredere în El şi în promisiunile Sale; dar ei nu aparţin Adunării. Dumnezeu a avut pe pământ un popor pe care Şi l-a ales din mijlocul celorlalte naţiuni, popor pe care încă îl iubeşte şi pe care mai târziu îl va restabili în ţara promisă. Dar acest popor Israel nu este Adunarea.

Când Domnul i-a spus lui Petru: „Eu voi zidi Adunarea Mea“ (Matei 16.18), Adunarea a fost amintită pentru prima dată. Adunarea îi aparţinea Lui, deşi încă nu exista atunci. Abia după moartea Sa pe cruce şi după intrarea Sa în slavă a avut loc naşterea Adunării, şi anume în ziua Rusaliilor, când, conform promisiunii Domnului Isus, s-a coborât Duhul Sfânt peste ucenici. Apostolul Pavel a fost acela căruia Dumnezeu i-a dat descoperiri cu privire la toate privilegiile Adunării. Până atunci, Adunarea a fost o taină ascunsă de veacuri în Dumnezeu (Efeseni 3.9; Coloseni 1.26). Sfinţii şi prorocii Vechiului Testament nu au cunoscut această taină.

Adunarea, pe care Dumnezeu a vrut să o aibă pentru preaiubitul Său Fiu, are un caracter ceresc. Ea este numită Adunarea lui Dumnezeu, pe care a răscumpărat-o prin sângele Fiului Său. Ea se compune din toţi aceia care cred în Domnul Isus, care a murit, a înviat şi este proslăvit, şi sunt spălaţi prin sângele Său. Toţi aceştia sunt născuţi din Dumnezeu; El le-a dat Duhul Sfânt; prin Duhul Sfânt, toţi credincioşii sunt uniţi unii cu alţii şi cu Hristos din cer, au toţi aceeaşi viaţă, ca Domnul lor proslăvit.

De aceea Adunarea este numită Trupul lui Hristos, al cărui Cap este El Însuşi (Efeseni 1.22, 23; 4.4, 15, 16; 1 Corinteni 12.13; Coloseni 1.18). Fiecare credincios este un mădular al Trupului Său; şi tu, dragul meu cititor, dacă eşti mântuit, eşti la fel de strâns legat cu Hristos, cum este de exemplu mâna ta cu corpul tău. Nu eşti fericit să ştii că te afli într-o legătură atât de strânsă cu Mântuitorul tău? Această legătură nu poate fi întreruptă, pentru că este legătura unei vieţi cereşti şi nestricăcioase, a vieţii lui Hristos Însuşi. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Trupul lui Hristos, alcătuit prin Duhul Sfânt, este unul singur. Este un singur Trup, la fel cum există un singur Duh, care alcătuieşte şi înviorează trupul. Este o singură nădejde pentru toţi credincioşii, şi anume de a fi la Domnul în cer. Atunci, Trupul lui Hristos va atinge desăvârşirea.

Adunarea este numită şi Casa lui Dumnezeu. Ea este locuinţa lui Dumnezeu în Duhul; Dumnezeu locuieşte în ea şi Îşi descoperă prezenţa Sa în ea. Astfel, Adunarea este un Templu sfânt în Domnul, care este zidit aici şi va fi încheiat în slavă (1 Timotei 3.15; Efeseni 2.20-22; 1 Corinteni 3.16, 17). Dumnezeu nu recunoaşte acum o altă casă, un alt templu pe pământ. Numai trupul fiecărui credincios în parte este numit templu, pentru că Duhul Sfânt locuieşte în el (1 Corinteni 6.19, 20).

Am văzut că Domnul Isus este Cel care zideşte această Casă a lui Dumnezeu, Adunarea. Dar orice casă este aşezată pe o temelie. Pe ce temelie stă Adunarea? Pe o stâncă neclintită: Isus Hristos. El este singura temelie care s-a putut pune (Matei 16.16-18; 1 Corinteni 3.11). Când Petru, învăţat de Tatăl, a dat acea frumoasă mărturie despre Isus Hristos: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu“, Domnul i-a spus că El va zidi Adunarea Sa pe această stâncă, pe acest adevăr descoperit lui Petru de Dumnezeu. Ce vor să spună cuvintele lui Petru? În Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, este puterea vieţii lui Dumnezeu, contra căreia moartea şi diavolul, care are puterea morţii, nu pot face absolut nimic (Evrei 2.14). Astfel, Domnul arată că porţile locuinţei morţilor nu pot birui Adunarea care este zidită pe această stâncă. Ea este vie şi indestructibilă ca Acela pe care este întemeiată. Ce siguranţă pentru cei care aparţin acestei Adunări!

Apostolul Petru, căruia Domnul i-a adresat cuvintele din Matei 16 referitoare la Adunarea Sa şi care îşi aducea aminte de tot ceea ce rostise Domnul său preaiubit, îi compară pe cei care cred şi se încred în Hristos cu nişte pietre vii. Acestea sunt zidite pe El, piatra vie din capul unghiului, aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu (1 Petru 2.4-6). Ele sunt unite cu El prin legătura indisolubilă a vieţii lui Dumnezeu. În acest mod are loc construirea Casei lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu prezintă Adunarea şi ca Mireasa, soţia lui Hristos (Efeseni 5.24-27). Dumnezeu i-a dat lui Adam, primul om, pe Eva ca soţie. Celui de-al doilea Om, Hristos, Dumnezeu Îi dă Adunarea. În Geneza 24 citim frumoasa istorisire despre robul lui Avraam, care a plecat departe pentru a căuta o soţie pentru Isaac. În acelaşi mod, Duhul Sfânt caută acum pe pământ o Mireasă pentru Hristos, iar aceasta este Adunarea. El o formează din toţi cei care, prin credinţa în Hristos, au părăsit lumea, cum părăsise odinioară Rebeca patria ei, pentru a aparţine numai lui Hristos. Adunarea este prezentată ca Mireasa Sa, ca Soţia Mielului pentru a ne arăta cât de intim este legată cu Domnul şi cât de preţioasă îi este ea Lui.

El o pregăteşte acum pentru Sine: o sfinţeşte şi o curăţă pentru a Şi-o prezenta slăvită, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci sfântă şi fără cusur. Unde şi când va avea loc aceasta? În cer, când va fi sărbătorită nunta Mielului cu izbucnirea unei bucurii incomparabile şi de nedescris (Apocalipsa 19.7-9). Ce încântare! Ferice de cei care vor avea parte de aceasta! Având în vedere acea fericire, Duhul şi Mireasa Îi spun Domnului Isus: „Vino!“, iar El, care îşi iubeşte Adunarea, răspunde cu dragoste: „Eu vin curând!“ (Apocalipsa 22.17, 20).

În sfârşit, Adunarea este prezentată şi ca o cetate cerească şi minunată (Apocalipsa 21). Aşa va fi doar în viitor, după ce Hristos Îşi va ridica împărăţia. Acum, pentru Adunare este încă timpul de smerire şi de suferinţă împreună cu Hristos şi pentru Hristos. Atunci însă o va lumina slava lui Dumnezeu şi va face să strălucească frumuseţea ei. Tronul lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi în ea. Această cetate va fi sediul autorităţii Celui care a fost odată încununat cu o cunună de spini şi răstignit, dar care apoi va domni peste univers. Oare nu merită să suferim pentru Hristos în nădejdea că vom domni în curând împreună cu El?

Astfel deci ne prezintă Cuvântul lui Dumnezeu Adunarea. El ne spune că ea va dăinui veşnic. Când va fi făcut un cer şi un pământ nou, în care va locui dreptatea, Adunarea va fi cortul lui Dumnezeu pe pământ in mijlocul oamenilor mântuiţi (Apocalipsa 21.1-4). Ce privelişte măreaţă pentru credincioşi de a locui în acea veşnicie plină de bucurii!

Acum însă, această Adunare iubită este pe pământ. Ea trebuie să fie aici o martoră pentru Hristos, în timp ce El este sus, lăsând să lumineze lumina cerească a harului şi a adevărului şi umblând aşa cum a umblat Domnul. Să dea Domnul ca fiecare dintre noi, care aparţinem acestei Adunări, să corespundem stării pe care o aşteaptă El de la noi!

clickbible.org